

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΠΗΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

«Διά Σιών οὐ σιωπήσομαι καί διὰ Ἱερουσαλήμ οὐκ ἀνήσω

ἕως ἄν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη μου,

τό δέ σωτήριόν μου ὡς λαμπάς καυθήσεται» (Ἠσ. 62, 1)

Ἐντιμότατε κ. Πρόεδρε καί

τίμια μέλη τοῦ

« Ἑλληνικοῦ Συνδέσμου τοῦ Παναγίου Τάφου»

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Οἱ προφητικοί λόγοι τοῦ μεγαλοφωνοτάτου Προφήτου Ἡσαΐου ἀφοροῦν εἰς τόν ἐνανθρωπήσαντα λόγον τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας, τῆς Ἱστορίας τῆς Σωτηρίας, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτεται εἰς τόν Προφήτην Μωϋσέα εἰς τό Ὅρος Σινᾶ καί κορυφώνεται ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, καί δὴ εἰς τόν ἱερόν τόπον τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους, τοῦ Γολγοθᾶ, καί τῆς Τριημέρου Ταφῆς, τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ὁ Πανάγιος Τάφος ὡς τό προσκυνηματικόν κεφάλαιον τῆς Ἀγίας Πόλεως ἀποτελεῖ τόν λύχνον περί τόν ὁποῖον καί διὰ τοῦ ὁποίου καίεται **«ὡς λαμπάς τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ»**, δηλαδή ὁ Χριστός, ὁ **«ἡτοιμασθείς κατά πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν»**, ἐπιπλέον δέ ἀποτελεῖ τήν πηγὴν ἐκ τῆς ὁποίας καί διὰ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται τό φῶς, ἡ δικαιοσύνη τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ Προσκυνηματικοῦ Κεφαλαίου διάκονος καί ὑπηρέτης ἐτάχθη τό μοναστικόν Τάγμα τῶν Σπουδαίων, τό κοινῶς γνωστόν ὡς Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης. Ἡ κατὰ Χριστόν αὐταπάρνησις, αὐτοθυσία καί κενωτικὴ διάθεσις τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως τοῦ Προσκυνηματικοῦ Κεφαλαίου τοῦ Παναγίου Τάφου, παρήγαγε τό πνευματικόν μέγεθος τοῦ Ἀγιοταφιτισμοῦ, τό δέ πνευματικόν τοῦτο μέγεθος συνθέτουν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον θεραπευτικόν, μεταμορφωτικόν καί ἁγιαστικόν, ὅπου προϋποτίθενται ἡ κάθαρσις καί ὁ θεῖος φωτισμός, συνθέτουν – λέγομεν – ἡ περί λόγου φιλοσοφικὴ ἀντίληψις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί ἡ ἱστορικῶς καί πολιτισμικῶς διαμορφωθείσα πνευματικὴ ἐνότης τῆς Ρωμηοσύνης περί τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐντός τῶν ὁρίων τῆς ἐξελληνισθείσης καί ἐκχριστιανισθείσης Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Ἐκφρασταί καί συνεχισταί, ἀλλὰ καί ἀψευδεῖς μάρτυρες καί ἐρμηνευταί τῆς Ρωμηοσύνης, ἡ ὁποία ἐδράζεται ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου **«πάντες γάρ ὑμεῖς υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ... οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ, πάντες γάρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»** (Γαλ. 3, 26.28) παραμένουν τὰ Πρεσβυγενῇ Πατριαρχεῖᾳ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, τὰ γνωστά ὡς Ροῦμ Ὁρθοντόξ, μέ τό

Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως κατέχον τὰ πρεσβεῖα τιμῆς. Τό εὐσεβές Γένος τῶν Ἑλλήνων, ὡς γένος Χριστοῦ, ἀποτελεῖ τήν καρδίαν τῆς Ρωμηοσύνης, τῆς ὁποίας ἐν προκειμένῳ χαρακτηριστικόν εἶναι ὁ ἄρρηκτος δεσμός μετά τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καί τοῦ Ἀγιοταφίτισμοῦ. Ἡ δέ σημασία τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων ἔγκειται εἰς δύο τινά : **(1)** εἰς τό γεγονός, ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦν τήν πηγὴν τῶν θείων ναμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιποθοῦν αἱ πνευματικῶς διψῶσαι ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων, **«ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων» (Ψαλμ. 41, 2)** καί **(2)** εἰς τό γεγονός, ὅτι τὰ Πανάγια Προσκυνήματα ἀποτελοῦν τὰ ψηλαφητὰ τεκμήρια τοῦ Πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελοῦν τούς τύπους τῶν ἡλων τούς ὁποίους ὀρῶσα καί ἐγγίζουσα φυσικῶς καί αἰσθητῶς ἡ ὀλιγοπιστοῦσα ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀνακράζει ἀνανήφουσα μετά τοῦ θωμᾶ **«ὁ Κύριός μου καί ὁ θεός μου» (Ἰω. 20, 28)**.

Τό Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς ἡ Ἐκκλησία τῆς Πόλεως τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένον μέ τό εὐσεβές Γένος καί τό Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων Ρωμαίων · καί τοῦτο βεβαίως ὀφείλεται εἰς τήν ab antiquo καί de facto ἐνεργόν συμμετοχὴν αὐτοῦ εἰς τήν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῶν Ἀγίων Τόπων, μέ ἀποτέλεσμα τήν διαμόρφωσιν καί διατύπωσιν διὰ Διεθνῶν Συνθηκῶν τοῦ Καθεστῶτος τῶν Προσκυνημάτων (Status Quo), ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀνεγνωρίσθησαν καί ἐπεκυρώθησαν τὰ αὐτοφυῆ καί ἀναφαίρετα ἱερά προνόμια καί δικαιώματα ἡμῶν, τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν νά διαφυλάξωμεν ὡς τήν θεόθεν ἐμπιστευθεῖσαν ἡμῖν Παρακαταθήκην, ὡς λόγον ἀποδώσοντες ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ.

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τῷ **«Ἑλληνικῷ Συνδέσμῳ τοῦ Παναγίου Τάφου»**, διὰ τήν ποικίλην αὐτοῦ ὑποστήριξιν πρὸς τό Παλαίφατον ἡμῶν Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων, τήν ὁποίαν παρέσχε καί παρέχει μέσῳ τῶν ἀξιοτίμων καί ἀξιεπαίνων μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου καί εὐχόμεθα πλήρη εὐόδωσιν τῶν προσπαθειῶν καί καλῶν στόχων αὐτοῦ καί εἰς τό μέλλον. Εὐχαριστῶ.